

Ent jälleke pallekti wäljast wasta: „kuis teie ommete „teekõndjat se kurja ilma kätte jättat, — laske sisse!“ —

Es olle nüüd kui mihhel ennamb hirmo, ent se pah. handusfega, mes temma sissen olli, es olle täl ka üttele hääd meelt se tõise wasta. „Eiga sa ommete pajast sisse ei sa tütki,“ ni karrat temma selle pallejale päle, „tulle, kui „sa tahhat, läbbi usse!“ — Sis toukas temma jallaga pu usse eest ärra, ja last effi jälle istu ahjo su ette mahha. —

Olli nüüd selgade kuulda, kuis kättege ümbre ja ümbre fik soina ja nukka ärrakumbli, enne kui se sao ja pimme. dusfega weel se us kätte sai, ja wallale woeti. — Üts pik, kuim noor mees tulli nüüd sisse tarre. Temma reiwa olli fik läbbi leonu, ja temma hiusse ja kaalballune olli ea ja lumme rätsakoga koon. Es olle täl surembat trossi ei rõi. most pääl. Ilwesse-nahha kottik sais rihmaga olla pääl, walge lep kæn. Ent silma olli selge ja rõmoliko. — Kui se noor mees lige tule ja tuisoga olli sisse tulnu, sis lits temma usse rutto jälle kinni, wõt omma mütsikese illosaste pä päält mahha, kummard, ja üttele armsaste: „Terre öddan. gus, armas rahwas!“ — Ent tallopoig es kergitake omma talwe-lübbarat, mes täl pään olli, pesti jalgu, ja es kae se sinna pole. — Sis olli ka laste sesammaga üleswirgonu, ja pänniwa tänni. Emma nakkas tõisest kolgast wandma, ja olli nüüd ütteleõrraga nisuggune kärä ja rõõminne tar. ren, kui olles sussi zea pahsta tulnu.

Se teekõndja sais ahjo kõrwat, es lausu mitte sõnna. Ja kui leake se poolkistonu tuhkhawwa hüste. walgusfega temma silmle olles sanu kaeda, kui olles nannu, et sedda halwa kõrda kuulden ja nädden weffi tälle silmle olli tulnu.

Kui nüüd se larm ärraallast, kui laste ennamb es rögi, emma ni kurjaste es wannu, sis tulli se noor mees lähham. bale, saisari tallopoja kõrwale, ja üttele: „Armas perremees, „ärge pahhandage henda minnust mitte. Jummal tassogo „saawõrra teile, mes teie mulle hääd tete. Minno rõiwa „omma fik läbbileonu. Lübbage, sis ma istu ka siia tuhkh. „hawwa were päle, et hendale lämmin saas!“ — Tallopoig kergit jalgu saina pole, ja kost: „Jätke päle, eiga ma ei kela!“

Sis ist nüüd se reissa tallopoja kõrwale tuhkhawwa

were päle mahha, nakkas pesitelema, ja omme nartsukeisi ja rõiwakeisi kuuwatama, nink nida selle tallopojaga jutto ajama:

Reissa: Kuis teie maja-ello ni waene om, armas perremees?

Tallopoig (pahhandusfega): Kost meiesuggutsle sis weel õlgede sedda parrembat sada. —

R. Kas teil sis põlde ja karja ei olle?

E. Parrako Jummal kui meie kottal sedda põlde ja karja piddamist.

R. Kas sis teie ma wilja ei kanna?

E. Omma ka wanna lede soowere ja sawwitengo, no ei kanna iks kellegile wilja.

R. Jummal toidap iks ka neide päält innemist, kui tööd tettas ja waiwa nättas.

E. Kas sis siin weel õlgede aiga antas kottun talit. tada. Saisa üts allari, moija murme pääl, — hukkaminneki ajasta omma muidoke; — kost sinna saäl ellawas saet. Sa. rast pörge maad ei olle iks kennele, kui siin kui om. —

Kui tallopoja suust se rasse sõnna olli wälja-tulnu, sis ni kui ahmari se noor mees. Temma palge läts werrewas, ja temma sirut henda ülles, ja nooni tõist kangebe, et: „sõbber, kas sinna sis paljo sedda ma-ima ollet nannu, et „sinna ni kurjaste omma ma-kottust talbat. Kuis sinna sis „ommete julgut ni halwaste teotada, mes Jummal om lonu, „ja koghes temma sinno om saadnu ellama, et temma ka „sinno su läbbi hendale kitrust ja-tenno pibol sama!“ —

Kui se reissa, kes enne särane peiglikokenne olli tutta olnu, säratsid kibbedid sõnnu tõisele ütteleõrraga olli andnu, sis tõmmas ka se tallopoig õkwa lübbarat päält mahha, ja es moista muud tälle kosta, kui: „kes teed, — pai effand, „wai hārta, wai mes teie ollete?“ —

Ent se reissa kummard jälle hüste mannu mahha, weffi olli silmin, ja nakkas nüüd nida kennelema: „Sure omma „Jesanda teo! Kui sinna neide pärra nõwwat, sis lähhõp „hääs sinno meel. — Mi laulap jo kunningas Dawid om. „man pühha laulun. Oh, kuis kittap minno südda sinno, „Jesand, et sinna ka minno ihholiko silmle ollet nätta andnu, „et tõisine se sõnna! — Ajastat kuys nüüd pes, kui minna